

Man kan nu vistnok ikke tillægge Bogen fuld saa stor Betydning.

For det første er det sikkert langt fra, at Bogen naar til det store Flertal af Kvinder i hvert Land. Det er dog f. Eks. kun et Mindretal af danske Kvinder, der med lige stor Lethed læser engelsk, tysk og fransk. Og det maa vist endda siges, at vi danske er ualmindelig sprogkyndige. Men hvor mange Englænderinder, eller rettere hvor faa, er mon i Stand til at læse andet end deres eget Sprog?

Og vil man studere sit eget Lands Ret, da er det næppe praktisk som Lærebog at benytte et Afsnit i en Bog som den foreliggende, der omhandler og skal omhandle noget ganske specielt, nemlig de Lovbestemmelser ihvert Land, der stiller Kvinden daarligere end Manden. Der er jo nemlig ogsaa i hvert Land Lovbestemmelser, der stiller Mænd og Kvinder lige. Og vil man have et virkeligt Kendskab til sit Lands Ret, kan det ikke nytte, man lader sig nøje med det ene eller det andet. — Noget andet er, at mange af Artiklerne i og for sig gaar udenfor den stillede Opgave, hvad de for Overskuelighedens Skyld er nødt til, idet de medtager Lovbestemmelser, der stiller Mand og Kvinde lige. Men det siger sig selv, at man alligevel ikke faar noget Overblik over Landets gældende Ret.

Hvad Bogens andet Formaål angaar at paavise, at den Stilling, de forskellige Landes Love giver Kvinden, ikke er tidssvarende, da maa man vel nok sige, at den naar sit Maal. Hvor forskellig end Kvindens Stilling er i de forskellige Lande, hvor forholdsvis god nogle Steder i Sammenligning med andre, maa man give Lady Ishbel Aberdeen Ret i, at »enhver Beretning, der indeholdes i denne Bog, frembyder Eksempler paa Love, som behandler Kvinder uretfærdigt og stiller dem ulige med Mændene«, og at den Kultur, Nutidens Kvinde gennemgaaende er i Besiddelse af, ikke er i Overensstemmelse hermed.

Og selv om Bogen som ovennævnt ikke egner sig til at lægges til Grund for Studiet af ens eget Lands Ret, saa giver den et godt Overblik over, hvilken Stilling, Kvinden indtager i de forskellige Lande. Og det er interessant, og for os danske rent egoistisk set ret glædeligt at drage en Sammenligning.

Jeg skal nu gaa over til i Korthed at gennemgaa de enkelte Afsnit, idet jeg gaar

frem i samme Orden, som Artiklerne staar i Bogen.

Kvindens Stilling er ikke lige god overalt i *De forenede Stater*. Kun i Wyoming, Utah, Colorado og Idaho har hun saaledes samme Stemmeret som Manden, i nogle Stater kun kommunal Stemmeret og Stemmeret i Skolespørgsmaal og i andre slet ingen Stemmeret. Baade den gifte og den ugifte Kvinde er myndig saavel i formueretlig som i personlig Henseende, men i forskellige Stater er der forskellige Indskrænkninger i den gifte Kvindes Raadighed. I nogle Stater har Fader og Moder samme Forældremyndighed, i andre — de fleste — har Faderen Fortrinsret. Det er naturligvis en Selvfølge, at dette kun gælder m. H. t. ægte Børn. Ogsaa Kvinders Adgang til forskellige Stillinger er uensartet, men gennemgaaende staar hun ret godt i denne Henseende.

I *Tyskland* har den ugifte Kvinde samme Myndighed som Manden, mens den gifte er underkastet Mandens Formynderskab. Hun er efter Omstændighederne pligtig at arbejde i Hjemmet eller hans Forretning. Det er Manden, der har Forældremagten. — Kvinden har ingen politisk Stemmeret, men i nogle af Forbundsstaterne kommunal. Kvinder er udelukkede fra alle offentlige Embeder og Bestillinger, mens de frie Erhverv staar dem aabne. Dog kan hun ikke blive Sagfører.

I Artiklen om *Sverrig* af Alexandra Shaglund, Ph. D., er det engelske Ord »guardianship« anvendt paa en ret uheldig Maade. Man faar uvilkaarlig det Indtryk, at den svenske gifte Kvinde er under Mandens »Formynderskab«, mens hun i Virkeligheden er fuldmyndig men blot indskrænket i sin Raadighed som den danske, ganske vist i videre Grad. Iøvrigt er den svenske Kvindes Stilling meget lig den danskes. Dog har hun f. Eks. ikke Ret til at være Værge.

I *England* d. v. s. i Storbritanien og Irland har Kvinden, saavel den gifte som den ugifte, samme Myndighed som Manden. Forældremagten tilkommer Faderen. — I arveretlig Henseende fremhæves, at Sønnerne som Regel har Fortrinsret for Døtrene med Hensyn til fast Ejendom, og at der ingen Tvangsarveret er hverken til Fordel for Hustru eller Børn. — Forøvrigt tænker man i Almindelighed paa »England« som en Enhed ogsaa i retslig Henseende. Men man maa huske, at dette